

Gebed

door

Stuart Allen

Voorwoord

Ongeveer 37 jaar geleden werd besloten om bij *The Berean Expositor* een nieuws- en gebedsbrief mee te zenden die *Pezen en Banden* werd genoemd. Uit het eerste nummer citeren we:

‘... het Hoofd, waaruit het gehele lichaam, door **pezen en banden** ondersteund en samengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt (Col. 2:19).

Maar uit natuurlijk en geografisch standpunt zijn we allesbehalve verenigd, verdeeld in groepjes over heel Brittannië en de rest van de wereld, vaak met weinig kennis van elkaars noden en problemen. We vertrouwen erop dat deze bescheiden nieuwsbrief eraan zal bijdragen ons allen samen te binden in de sfeer van voorbede voor de kostbare waarheid waar wij voor staan en de dagelijks uitwerking daarvan.’

Om onze lezers aan te moedigen samen met ons te bidden, heeft Stuart Allen een serie artikelen geschreven over het gebed.

In maart 1985 hebben we besloten deze serie geleidelijk aan te herdrukken als we de kans kregen en het laatste artikel is in het nummer van januari 1990 verschenen. Verschillende mensen hebben hun waardering voor deze serie uitgesproken en daarom hebben we deze nu als brochure uitgegeven.

We bidden dat de lezers worden gezegend en bemoedigd in hun gebedsleven.

1

Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt (Col. 4:2)

Het woord dat met 'volharden' is vertaald, is interessant. Het komt ook voor in Romeinen 12:12, 'volhardend in het gebed.' Er zit een klank in van dringende noodzaak. In hoofdstuk 13:6 komen we het weer tegen. De apostel zegt daar, met verwijzing naar hogere machten: 'zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voortdurend letten.' Hier wordt de nadruk gelegd op concentratie. In Marcus 3:9 komt het voor in een niet-leerstellige context. 'Hij zeide tot zijn discipelen, dat een scheepje in zijn nabijheid moest blijven met het oog op de schare.' Het scheepje was aan de Heer ter beschikking gesteld en lag gereed voor de Heer om te gebruiken zodra Hij dat wilde.

Deze verzen werpen een helder licht op effectief gebed. Er moet een zekere **noodzaak** zijn en **concentratie** op de uitwerking van het heerlijke onderpand van de waarheid dat ons is toevertrouwd door de Heer en alles moet in overeenstemming zijn met Zijn wil. 'Indien wij iets bidden naar zijn wil, verhoort Hij ons' (I Joh. 5:14).

Willen we op deze manier in onze voorbede volharden, ziende op de Heer voor een antwoord dat Hem behaagt? Laat ons nooit vergeten dat we te maken hebben met Hem die 'bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen' (Ef. 3:20).

2

Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt (Col. 4:2)

In het eerste artikel hebben we gezien dat noodzaak en concentratie samenkomen in het woord 'volharden.' In Kolossenzen 4:12 zien we Epafras in zijn gebeden **worstelen** voor de gelovigen te Colosse.

Dat woord betekent letterlijk 'lijden' en in de samenstelling zit het woord 'wedloop' (Hebr. 12:1). Hiermee wordt ons de intensiteit van de inspanning

die een hardlopende atleet levert onder de aandacht gebracht. Ons gebed zou daarop moeten lijken, maar wat is het vaak laks en zwak!

Het volgende punt waarop wij worden geattendeerd in Kolossenzen 4:2 is dat we worden aangespoord om **waakzaam** te zijn in het gebed. Dit woord betekent dat we afzien van slaap, dat we op onze hoede zijn. Het is een woord dat voortdurend door de Heer wordt gebruikt om de mensen die in de eindtijd leven aan te moedigen om klaar te zijn voor Zijn komst (*PAROUSIA*), Mattheüs 24:42,43; 25:13. Wat is het gemakkelijk om te bidden en het daarna weer te vergeten!

Het is zelfs mogelijk dat we verrast zijn als er een antwoord volgt. De kerk die ontstaan is met Pinksteren had gebeden voor de bevrijding van Petrus uit de gevangenis (Hand. 12:5). Toen God hun gebed verhoorde, weigerden ze het echter te geloven en wierpen zij het meisje dat het nieuws bracht voor de voeten dat ze gek was geworden (Hand. 12:12-16). Vreemd om verrast te zijn als God antwoord geeft op onze verzoeken! Dat is geen geloof, maar ongeloof en het is de oorzaak van veel vruchteloosheid.

We moeten niet alleen inspanningen leveren in het gebed, maar ook waakzaam zijn om te zien dat de Heer handelt naar Zijn wil. Habakuk zegt: 'Ik wil gaan staan op mijn wachttorens en mij stellen op de wal, **ik wil uitzien naar wat Hij tot mij spreken zal**' (Hab. 2:1). Laat ons voortgaan in deze houding van voorbede voor allen die onze gebeden nodig hebben in dit getuigenis en voor het zaaien van het zaad van een 'recht gesneden Woord,' hetzij door te spreken, hetzij via gedrukte tekst en dan uitzien naar de toename van de groei die alleen de Heer kan geven (I Cor. 3:7).

3

Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt (Col. 4:2)

We hebben gezien dat dit belangrijke vers de nadruk legt op **concentratie**, **intensiteit** en **waakzaamheid** in het gebed. De apostel Paulus voegt nog een ander element toe: '**en dankt.**'

Het is veelbetekenend dat de oude volken van God afweken toen zij weigerden Hem als zodanig te erkennen en ophielden **dankbaar** te zijn (Rom. 1:21). Een werkelijk dankbaar hart is een belangrijk middel om ons te behoeden voor afdwaling. Wanneer we beginnen 'één van zijn weldaden' te vergeten (Ps. 103:2) en ophouden met lofprijzing, beginnen we onze relatie met Hem kwijt te raken en dan wordt het gebed steeds minder belangrijk.

Als we terugkijken, is er dan niet veel om Hem voor te danken? Is Zijn goede Hand niet steeds over ons geweest, ondanks teleurstellingen en moeilijkheden?

Kunnen we naar eer en geweten zeggen dat we iets te kort gekomen zijn wat we werkelijk nodig hadden? Nee! Nou dan, laat ons dan minder klagen en meer lofprijzen! Als we soms niet weten wat we naar behoren bidden zullen, kunnen altijd wel iets vinden om de Heer voor te prijzen en echt gebed is net zo goed lofprijzing als het vragen om dingen.

Moge dit het kenmerk zijn van onze gebeden in de komende dagen.

Dankt te allen tijde in de naam van onze Here Jezus Christus (Ef. 5:20)

Dankt onder alles (I Thes. 5:18).

4

Waar moeten we voor bidden?

Soms komen we in ons gebedsleven op een punt dat we niet weten wat we moeten bidden. We zeggen met Romeinen 8:26: 'Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren.' Dat is te wijten aan onze zwakheid, ons gebrek aan wijsheid of kennis. Maar de context zou ons een geweldige bemoediging moeten geven: 'De Geest komt onze zwakheid (gebreken) te hulp.'

Het is niet nodig God in te lichten over onze zwakheid. We zijn verzekerd van de grote kracht van de Heilige Geest die ons bijstaat in onze gebeden. Hij Zelf en de Here Jezus Christus pleiten voor ons en zij doen dat 'naar de wil van God' (verzen 26-28 en 34). Er bestaat voor ons daarom geen

noodzaak met bidden te stoppen omdat we niet zouden weten wat we moeten bidden.

Ons probleem is vaak het gevolg van het feit dat we onze diepste gevoelens niet onder woorden kunnen brengen. Maar zelfs dit probleem hoeft geen hindernis te zijn, want 'Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des Geestes.' Dat wil zeggen dat de Geest Zelf al de geheime verlangens van de nieuwe natuur die Hij ons gegeven heeft kent en begrijpt en daarom kan Hij deze wensen interpreteren 'naar de wil van God.'

Niet alleen de Heilige Geest geeft ons Zijn goddelijke bijstand in het gebed door Zijn voorspraak, maar Christus Zelf pleit ook voor ons aan de rechterhand van God (vers 34). De Verlosser en de Heilige Geest gebruiken Beiden hun almachtige vermogen ten behoeve van ons.

Wat staan wij dan in een sterke positie! En hoe blij zouden we moeten zijn als we ons de grootheid van Gods voorziening voor onze natuurlijke zwakheid realiseren, zodat ons gebedsleven werkelijk doeltreffend kan zijn!

5

Tijd van gebed

Wanneer horen we te bidden? Moeten we bidden op een vaste tijd? Het is ongetwijfeld goed om 'in uw binnenkamer te gaan, uw deur te sluiten en te bidden tot uw Vader in het verborgene' (Matt. 6:6). Terugtrekken uit het lawaai en het rumoer van het alledaagse leven om onze harten op te heffen tot de Heer in dank en gemeenschap is een geweldige ervaring en die zouden we telkens moeten hebben als we de kans daarvoor hebben.

Bij een bepaalde gelegenheid heeft de Heer gezegd 'dat zij **altijd** moesten bidden en niet verslappen' (Luc. 18:1) en we zien daarvan het voorbeeld in het leven van Paulus. In Romeinen 1:9; I Thessalonicenzen 2:13; Efeze 1:16; Kolossenzen 1:9 en II Timotheüs 1:8, heeft hij verklaard dat hij **zonder ophouden** bad.

Betekent dit dat de apostel dag en nacht op zijn knieën lag? Absoluut niet. Hij had het erg druk. Lees nog eens wat zijn trouwe getuigenis voor de Heer

hem kostte (II Cor. 11:23–28), eindigend met de zorg voor alle gemeenten. Toch hield hij nooit op met bidden. Hij had geleerd met de Heer te spreken onder alle omstandigheden en op alle momenten. En dat kunnen wij ook. Op de zaak of thuis, in een drukke straat, of waar we ons ook mogen bevinden, kunnen we spreken tot onze Hemelse Vader door de Ene Middelaar, de Here Jezus Christus en op die manier de vreugde te beleven van de onafgebroken dank en de voorbede voor de verbreiding van de Waarheid.

Wanneer horen we te bidden? Het antwoord is: **altijd**.

Bidt zonder ophouden (I Thes. 5:17).

6

Toegang tot de tegenwoordigheid van de Vader

Een van de geweldige privileges die het gebed ons geeft, is de toegang tot de Heilige Tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Dat kunnen we nog meer waarderen als we beseffen dat in de periode van het Oude Testament een gemiddelde jood in zijn hele leven niet eenmaal mocht komen in de Tegenwoordigheid van God in de Tabernakel of Tempel.

De Tabernakel bevond zich in het midden van Israëls kamp waar iedereen hem kon zien, maar het was slechts aan één jood, de hogepriester, eenmaal in twaalf maanden door God toegestaan om daar naar binnen te gaan, het voorhangsel open te schuiven en het Heilige der Heiligen te betreden waar zich het stralende licht van Zijn heerlijkheid over de cherubs en de ark met het verzoendeksel bevonden.

God heeft Zijn volk nauwgezet onderwezen over de plechtigheid en het geweldige voorrecht Hem te mogen naderen en hoe onmogelijk dat was zonder dat de zonden weggedaan waren, wat werd gesymboliseerd door het vergoten bloed van het offer dat de hogepriester bij zich had.

Maar nu is de Werkelijkheid geofferd, het Ene Offer, eens voor altijd, en de grote barrière is weggevaagd. De verlostten hebben nu 'volle vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus' (Hebr. 10:19). Zij

kunnen 'toetreden' (vers 22) en 'met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade' (Hebr. 4:16), niet slechts eenmaal per jaar maar **op elk moment** en zij krijgen altijd een goddelijke verwelkoming.

Als we denken aan alle genade die ons in het verleden is geschonken en als we uitzien naar de tijd die voor ons ligt met alle mogelijkheden om te getuigen en te werken voor de Heer, zouden we dan niet voortdurend en ononderbroken gebruik maken van het enorme voorrecht dat het gebed ons geeft om in de tegenwoordigheid van de Heer te zijn?

7

Onzelfzuchtig gebed

We hebben leiding van het Woord van God gezocht opdat ons gebed werkelijk effectief zou mogen zijn. We hebben gezien dat er een **noodzaak** moet bestaan en **concentratie**; dat er altijd een element van **dankzegging** in moet zijn; dat, hoewel we niet altijd weten waarvoor we moeten bidden, we de **almachtige hulp van de Heilige Geest** hebben Die voor ons pleit (Rom. 8:26-28); dat er geen speciale tijd voor gebed bestaat. We moeten **zonder ophouden** bidden en er bij stilstaan dat het ons het geweldige voorrecht geeft om **toegang** te hebben tot de Heilige Tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.

We gaan verder met op te merken dat effectief gebed God op de eerste, anderen op de tweede en onszelf op de laatste plaats zet. In het Koninkrijksgebed van de Heer vinden we in de eerste plaats drie verwijzingen naar de Vader: **Uw** Naam... **Uw** koninkrijk... **Uw** wil (Matt. 9:9,10) voordat er ook maar iets gezegd wordt over de gelovige. De gebeden van de apostel Paulus zijn altijd een voorbeeld voor ons, in het bijzonder die in de brief aan de Efezen zijn opgenomen in de hoofdstukken één en drie. Ze beginnen beide met de heerlijkheid van de opgevaren Christus en dan komt de noodzaak van de heiligen in Efeze om te komen tot een proefondervindelijke kennis van de rijkdom van deze openbaring aan bod. Pas in het laatste hoofdstuk komt hij toe aan zijn eigen noden en vraagt hij gebed voor zichzelf. En zelfs dan zegt hij eerst: 'bidt daarbij met

aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met **alle volharding en smeking voor alle heiligen.**' Pas nadat hij hier de nadruk op gelegd heeft, zegt hij: 'ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken' (Ef. 6:18,19).

Zelfzucht is een smet op het leven van een gelovige. Mogen we er allen van verlost worden en in het vervolg meer bezig zijn met 'de dingen, die boven zijn, waar Christus is gezeten' (Col. 3:1-3) en de noden van anderen opdat zij deze wonderen van Gods wil leren kennen. Dan kunnen we voortgaan in de gemeenschap, het getuigenis en de dienst in verband met het rentmeesterschap dat ons is toevertrouwd.

8

Effectief gebed

We kunnen als absoluut feit noemen dat al Gods heiligen die in Zijn Woord een opvallende plaats hebben gekregen wegens hun geloof en hun getuigenis, mannen van gebed waren. Neem bijvoorbeeld Elia. Wat een kracht moet hij hebben gehad om in staat te zijn de hemelen te sluiten zodat er gedurende drieënehalf jaar geen regen uitviel! (I Kon. 17:1). En ook om in staat te zijn dit om te keren en ervoor te zorgen dat het weer ging regenen! Maar als we het commentaar van Jacobus hierover lezen, wordt ons gezegd dat hij 'slechts een mens zoals wij' was (Jac. 5:17). Hij was een normaal sterfelijk mens, maar als dat zo was, wat was dan het geheim van zijn effectieve gebeden?

Hij baseerde ze op het Woord van God en de beloften die daarin staan. Mozes had in Deuteronomium 11:13-17 Israël gewaarschuwd dat het verlaten van God droogte in het land tot gevolg zou hebben en dat hongersnood en ondergang het resultaat daarvan zou zijn. Elia wist dat en hij vroeg God, in een tijd van afval onder Achab, Zijn Woord te vervullen in oordeel om Israël berouwvol tot Hem terug te laten keren. Hij zei feitelijk wat David op een eerder tijdstip had uitgesproken: 'HERE, laat het woord,

dat Gij gesproken hebt... voor altijd bevestigd worden; **doe zoals Gij gesproken hebt**' (I Kron. 17:23).

Effectief gebed is op het Woord van God gebaseerd. Hier moeten we echter zorgvuldig het belangrijke principe van II Timotheüs 2:15 toepassen. Het zou voor ons nutteloos zijn om in de bedeling waarin genade heerst, te bidden overeenkomstig de situatie onder de wet. Wat we daarom nodig hebben, is kennis van de speciale Schriften die aan ons, heidenen, gericht zijn, namelijk de brieven van Paulus. Daarin wordt onze hoge roeping geopenbaard, de praktische wandel en de hoop. Als dan het woord van Christus rijkelijk in ons woont, zullen onze gedachten, verlangens en ons streven worden gevormd door de kostbare waarheid die daarin staat en dan zullen we in staat zijn in onze situatie te zeggen wat David deed: 'HERE Gij hebt gesproken... doe zoals Gij gesproken hebt.' We hebben te maken met een God Die altijd Zijn Eigen Woord en de buitengewoon grote en kostbare beloften die de Here Jezus Christus als middelpunt hebben, gestand doet.

9

Christus de Ene Middelaar

Een van de grote waarheden voor de huidige tijd is het Middelaarswerk van Christus. 'Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus... daarvan wordt getuigd te juister tijd. En ik ben daartoe als een verkondiger en een apostel gesteld' (I Tim. 2:5-7). Paulus schreef dus onder inspiratie en dat blijkt heel duidelijk uit zijn gebeden. Er bestaat nu maar één weg tot God voor de gelovige en de ongelovige en dat is door Christus, de Weg. 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Joh. 14:6).

Daar moeten we altijd bij stilstaan als we bidden. Soms wordt gevraagd: 'tot Wie moeten we onze gebeden richten?' en we horen ook vaak gebeden die gericht zijn tot de Here Jezus Christus. Als we de voorbeelden van Paulus' gebeden bestuderen in Efeze één en drie, zullen we ontdekken dat ze gericht zijn tot de **Vader** (1:17; 3:14) en in Efeze 5:20 lezen we: 'dankt te

allen tijde in de naam van onze Here Jezus Christus God, de Vader, voor alles' (zie ook Col. 1:3,12; 3:17).

Als we direct tot Christus bidden, passeren we Hem feitelijk als de Ene Middelaar. Hij heeft Zelf gezegd: 'Als gij de **Vader** om iets bidt, zal Hij het u geven **in mijn naam**. Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden **in mijn naam**; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij (Joh. 16:23,24). Onze verzoeken zouden dus gericht moeten zijn aan God de **Vader**, door de **Zoon**, waartoe wij in staat gesteld worden door de **Geest**.

In plaats van onze gebeden haastig te besluiten met 'in Jezus' Naam, Amen,' zoals vaak gedaan wordt, of zelfs zonder Christus te noemen, moeten we beseffen dat de tussenkomst van onze Verlosser van het grootste belang is in onze gebeden en dat dit heerlijke feit de beantwoording van gebeden mogelijk maakt.

10

Onbeantwoorde gebeden

In de vorige artikelen hebben we veel belangrijke aspecten van het gebed overwogen. Deze keer staan we even stil bij de vraag waarom we op onze gebeden soms een negatief antwoord krijgen van onze Hemelse Vader.

1. I Johannes 3:22 zegt: 'Wij ontvangen van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht.' Wij ontvangen van Hem, zegt de apostel, omdat we Zijn geboden gehoorzamen. Als we in zekere mate ontrouw of ongehoorzaam zijn, mogen we dan verwachten van Hem te ontvangen en overvloedig antwoord te krijgen op onze gebeden? Het antwoord ligt voor de hand;
2. In het vierde hoofdstuk van de brief van Jacobus, vers drie, lezen we: 'Gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, **om het in uw hartstochten door te brengen.**' Hoe vaak hebben gelovigen niet gebeden voor dingen die alleen bestemd zijn voor de bevrediging van hun eigen behoeften? Zulke vragen zijn 'verkeerd' zegt Jacobus en daar zal God niet op ingaan;

3. Onze gebeden passen misschien niet in deze bedeling, dat wil zeggen dat we misschien heel oprecht zijn, maar dingen vragen die thuishoren in een bedeling in het verleden, maar niet in de huidige tijd. Vandaar de grote behoefte aan het recht snijden van het Woord der Waarheid (II Tim. 2:15);
4. Gebed dat tegengesteld is aan de wil van God zal zonder meer niet beantwoord worden op de manier die wij verlangen. 'Indien wij iets bidden naar zijn wil, zal Hij ons verhoren' (I Joh. 5:14).

Dat brengt ons bij waarschijnlijk de meest belangrijke reden voor het gebed en dat is om ons in overeenstemming te brengen met de wil van God. Als we volledig bevrijd zijn van zelfzuchtige verlangens en meer dan iets anders behoefte hebben aan de wil van de Heer, zal ons gebedsleven echt worden en zullen we de vreugde beleven van antwoord op onze verzoeken.

11

Uw weg, niet de mijne

In het vorige artikel hebben we erop gewezen dat één van de belangrijker aspecten van het gebed is, dat we daarmee op één lijn komen met de wil van God (I Joh. 5:14). Het is niet gemakkelijk om onze wil aan de Zijne te onderwerpen, in het bijzonder als we heel sterk verlangen naar iets dat we heel graag willen hebben. Een dergelijke situatie kan gevaarlijk zijn, zoals Israël heeft gemerkt toen zij genoeg hadden van het manna en besloten dat zij vlees te eten wilden hebben. Zij zeurden net zo lang bij de Heer totdat Hij antwoord gaf op hun verlangen, maar wel met rampzalige gevolgen (Num. 11). Het commentaar van de Psalmist is: 'Hij gaf hun wat zij begeerden, maar henzelf deed Hij wegteren' (Ps. 106:15). Wat voor nut heeft de bevrediging van je behoeften als dat zulk onheil tot gevolg heeft?

Even onbevredigend is het christelijke leven dat verstoken is van gebed. 'Gij hebt niets, omdat gij niet bidt' (Jac. 4:2). Dat we voortdurend onze volkomen afhankelijkheid van de Heer in ons gebed erkennen, maakt deel uit van onze geestelijke discipline die leidt tot groei en vruchtbaarheid.

Hij kan en zal besluiten om wonderbaarlijke dingen voor ons te doen, maar Hij wil dat wij Hem om deze dingen vragen en ze niet als vanzelfsprekend aannemen. God heeft over Israël gezegd dat Hij dit volk en hun land zou herstellen en overvloedig zegenen, ‘ook dit zal Ik Mij door het huis Israëls laten afsmeken om hun te doen’ (Ezech. 36:33–37).

In de opvoeding van kinderen is het goed om ze ‘alsjeblieft’ te leren zeggen als zij iets willen hebben en ‘dankjewel’ als ze wat hebben gekregen. Het gebed doet hetzelfde voor de gelovige. Het zegt: ‘alstublieft Heer, wilt U dat voor mij doen als het Uw wil is’ en het prijst en dankt Hem voor elke manier waarop Zijn liefde verkiest ons te antwoorden.

12

Verandert gebed iets?

Verandert het gebed dingen? Als we bidden voor iemand anders, kunnen dan de omstandigheden van die persoon wijzigen? Niet als elk detail van het menselijk bestaan vast zou staan op grond van een goddelijk besluit van eeuwigheid, zoals sommigen geloven die er extreme standpunten op het gebied van uitverkiezing en predestinatie op nahouden. Maar onze gids is hier, evenals in alle zaken, het Woord van God. De apostel Paulus heeft geschreven: ‘voorts, broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heren snelle voortgang hebbe en verheerlijkt worde’ (II Thes. 3:1).

Nu zou men daar tegenin kunnen brengen dat als het Woord van God getrouw wordt verkondigd, er automatisch een ‘snelle voortgang’ zal zijn en het ‘verheerlijkt’ wordt. In dat geval lijkt het overbodig en vergeefse moeite om ervoor te bidden. In Filippensen 1:19 heeft Paulus gezegd: ‘Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken **door uw gebed.**’ De gebeden van de gelovigen in Filippi voor de vrijlating van Paulus uit de gevangenis waren in zijn ogen kennelijk essentieel. Toen hij aan Filemon schreef, gaf de apostel uiting aan dezelfde soort verwachting: ‘Maak tevens ook huisvesting voor mij gereed, want ik hoop, **dankzij uw gebeden**, u te worden teruggegeven’ (vers 22).

Hier werd zo'n belangrijke zaak als de bevrijding van Paulus uit de gevangenis beïnvloed door het gebed van één persoon! Het heeft geen zin te speculeren of Paulus ook vrijgelaten zou zijn als Filemon en de gelovigen te Filippi **niet** hadden gebeden. Het is een feit dat zij het **hebben gedaan** en God heeft hun voorbede gehoord en hun gebed voor hem beantwoord.

Dat zou voor ons allen een aanmoediging moeten zijn niet te verslappen in ons gebedsleven. Het gebed **heeft** invloed op anderen en we zouden zonder ophouden moeten bidden voor hen in overeenstemming met Gods wil en voor elk aspect van dit getuigenis. We kunnen dan vol vertrouwen wachten op het antwoord en dan zullen we niet teleurgesteld worden, omdat we te maken hebben met de Ene Die 'bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen' (Ef. 3:20).

13

Het zaad begieten door gebed

We hebben iets gezien van de belangrijke plaats die het gebed in ons leven als gelovige zou moeten innemen. Werken voor de Heer en proberen de Waarheid van Zijn Woord te verspreiden zonder gebed, is als het zaaien van zaad in de grond en het vervolgens helemaal te vergeten. De tuinman kent de aandacht die nodig is na het zaaien.

Zo is het ook in de sfeer van de geestelijke dingen; Gods Woord wordt vergeleken met **zaad** (I Petr. 1:23; Luc. 8:11). Dit Woord is levend en onvergankelijk en daarom is het altijd goed zaad. In de gelijkenis van de zaaier zien we dat er goed zaad werd gezaaid, maar in drie gevallen bleef het zonder vrucht wegens de **toestand van de akker**. Dat vertegenwoordigt de houding van het hart en het verstand van de mensen die behoorden en zo worden wij eraan herinnerd dat het niet voldoende is om alleen maar de Waarheid te verkondigen.

Goed zaad in slechte grond levert geen resultaat op en de bekendmaking van Gods Woord zal niet opleveren wat wij ervan verlangen tenzij het verstand van de ontvanger bereid is het te ontvangen.

Dat is niet ons werk, maar van de Heilige Geest, maar het gebed heeft resultaat als we de Heer vragen om de grond voor te bereiden, zodat het zaad van de Waarheid vrucht kan dragen. We moeten ook niet stoppen nadat het zaad is gestrooid; we moeten ook dan volharden in het gebed, opdat op de tijd van de Heer groei en oogst het resultaat zullen zijn.

Laten we op de Heer wachten en Hem vragen om mensen op onze weg te brengen die verlangen en honger naar de Waarheid hebben. We kunnen niets aanvragen met zelfgenoegzame mensen, of het nu gelovigen of ongelovigen zijn. Er moet in de eerste plaats een bepaald verlangen zijn in hun verstand en daarom is het ons voorrecht om in deze zin te bidden en te zien welk antwoord er zeker zal komen als wij niet moede worden goed te doen.

Wanneer het eenmaal tijd is, zullen wij oogsten, als wij niet verslappen (Gal. 6:9).

14

Gebod is als wierook

‘Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren’ (Rom. 8:26). Dit besef dringt op een gegeven moment door tot ieder kind van God. We weten hoe ontoereikend ons gebed vaak is. Als de apostel Paulus dat al ervoer, hoeveel te meer geldt dat dan voor ons! We vragen ons af waarom onze Hemelse Vader genoeg heeft in al onze armoedige gebeden. Toch geloven we dat het Woord aangeeft dat Hij dat heeft.

In de tabernakel stond een altaar dat geen uiterlijk verband had met enig offer of het vergieten van bloed. Dat was het Gouden Reukofferaltaar in het Heilige. Wierook, dat werd samengesteld op basis van een door God gegeven recept, mocht niet worden nagemaakt omdat het een speciale welriekende reuk was voor God (Ex. 30:34–38).

De Psalmist legt de relatie tussen zijn gebed en de symbolische betekenis van wierook: ‘Laat mijn gebed als **reukoffer** voor uw aangezicht staan’ (Ps. 141:2) en we zien dezelfde associatie in Openbaring 8:3,4: ‘er kwam

een andere engel, die... bij het altaar ging staan, en hem werd **veel reukwerk** geschonken om het te geven, met **de gebeden van alle heiligen**, op het gouden altaar...'

Kan het zo zijn dat onze gebeden ondanks alle tekortkomingen God verheugen? Het antwoord is: 'Ja,' als zij bedekt zijn met de **welriekende reuk van Christus**. God houdt ervan als Zijn volk bidt en Hij is veel meer bereid te luisteren dan dat wij bereid zijn voorbede doen.

Als we in overeenstemming met Zijn wil bidden in de Naam van de Here Jezus Christus (zoals ons is opgedragen, Joh. 16:24; Ef. 5:20), zullen onze gebeden opstijgen naar onze Hemelse Vader als de welriekende reuk van wierook in het Oude Testament.

Wat een bemoediging voor ons om te bidden en dat zonder ophouden.

15

De bediening van de opgevaren Christus

In het vorige artikel hebben we ons beziggehouden met het typologisch onderwijs van het Gouden Reukofferaltaar die in het Heilige van de Tabernakel stond en we hebben gezien dat het de voorbeden vertegenwoordigt die voor God in het bijzonder een welriekende reuk zijn. Er is echter nog iets dat we niet moeten vergeten: onze gebeden zouden waardeloos zijn zonder de grote bediening van voorbede die de Heer voor ons verricht.

Hoewel de voorbede voor anderen een werkelijk essentiële dienst is voor alle heiligen, verheugen wij ons in de kennis dat onze Redder voortdurend aan ons denkt en voorbede voor ons doet. Hij is nu verheerlijkt aan de rechterhand van God waar Hij 'ook voor ons pleit' (Rom. 8:34). We kunnen ervan verzekerd zijn dat Hij ons en onze behoeften veel beter kent dan wijzelf en deze genadige dienst is ononderbroken, volledig en volmaakt.

Bovendien is er een wezenlijk verband met ons christelijke getuigenis en onze groei in genade die verband houdt met onze 'vervolmaking' of in de Nieuwtestamentische zin van het woord, het bereiken van het **doel** van het

nieuwe leven in Christus, namelijk de **geestelijke volwassenheid**. Hebreeën 7:25 zegt ons dat Hij niet alleen in staat is ons te redden, maar ook om ons volkomen te redden (letterlijk, tot volmaaktheid, volwassenheid), 'daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten,' namelijk voor hen die door Hem tot God komen.

Hoe welriekend en heerlijk moet de huidige bediening van de opgevaren Christus voor ons wel niet zijn? Dat benadrukt nogmaals de grote verplichting die wij tegenover Hem hebben, niet alleen voor Zijn verlossend en verzoend werk aan het kruis, maar ook voor het kostbare en onmisbare werk dat Hij nu voor ons doet.

Nu we er opnieuw aan herinnerd worden, laten we onverschrokken en met volle verzekerdheid voortgaan als we rusten in Zijn verlossende liefde en in alle barmhartigheid die Hij daarbij gegeven heeft, tezamen met Zijn wonderbaarlijke en voortdurende voorbede voor ons.

En daarmee eindigen wij, in de hoop dat ieder zich bewust is van het grote belang dat het gebed, gebaseerd op een 'recht gesneden' Woord van God, hoort te heben in het leven van een gelovige in Christus.

Het is absoluut waar dat een leven zonder gebed een leven zonder vrucht is. Laten wij dat steeds blijven vermijden.